

Kicsodám van az egekben?

Időpont: 1942. február 22. Böjt 1. vasárnapja

Helyszín: Budapest – Rádiós igehirdetés

Alapige: Zsidó levél 4,15-16

Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

A felolvasott Ige olyan embereknek szóló biztatás, akik nagy szorongatások között élve, tehetetlen remegéssel néznek a jövő elé, s bűneik miatt Istentől sem mernek várni segítséget. Erről beszél böjt első vasárnapjának ógyházi neve is: invocabit, mely a 91. zsoltár 15. versére emlékeztet, mely így szól: „Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt, vele vagyok háborúságban: megmentem és megdicsőítem őt.” A bajbajutott, kétségbeesett bűnöst azzal biztatja az egyház üzenete, hogy emlékezetébe idézi: „Kicsodám van az egekben?” (Zsoltár 73,25).

I. E kérdésre az Ige első felelete ez: pártfogóm van az egekben. Ez a pártfogó egy szenvedő ember: Jézus. Akiről a hitvallásban nemcsak azt valljuk, hogy szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették, hanem azt is, hogy halottaiból feltámadt, felment a mennyekbe s ott ül az Istennek jobbján.

Jézusnak erre a szenvedő emberi voltára emlékezteti a bajba jutott embert a mai nap Igéje. Aki a mennyben van, olyan valaki, aki meg tud indulni gyarlóságainkon, mert megkísértetett mindenkben hozzánk hasonlóan. Ismeri a testben élés minden megkötöző korlátját, hiszen úgy kellett belealázkodni néki is az emberi testbe. Ismeri a szegénység minden gyötrelmét. Proletársorsban született, istálló jászlabán, s jogaikat és nyugalmaikat féltő hatalmasok tették kicsiny korában már földönfutó vándorrá. Ismeri a jogait követelő éhes emberi test minden lázadozását, hiszen pusztai böjtölésekor ezen keresztül kísértette meg a Sátán. Ismeri az emberi szenvedésnek még a legerősebbeket is jajgatásra kényszerítő gyötrelmét, hiszen végig szenvedte a megkorbácsolatás és keresztre feszítés minden gyötrelmét. Tudja, hogy mi a halál. Véres verítéket izzad, míg vele birkózik a Gecsemáné kertjében.

Ismeri nemcsak az egyén földi és testi életének minden kérdését, hanem a közösségi élet minden nehézségét is. Ismeri a családi ellentéteket, hiszen szűkebb családjának meg nem értésével kellett hosszú időn keresztül küzdenie. Ismeri a gonosz utakon járó gyermekek fölött síró szülői szívek keservét, hiszen ezt élte végig, mikor Júdás elárulta őt. Ismeri az igazság érvényesüléséért vívott harcban az igazság bajnokainak szívszorongó fájdalmát, mikor látják, hogy életüket s vele együtt az általa képviselt ügyet is hogyan borítja el az emberi vak gyűlölet szennyes hulláma, hiszen ez tombolt Ő körülötte is a kereszten. Ismeri a tátongó szakadék szélén álló s vesztébe rohanó nemzet sorsa felett érzett honfiúi szorongást, hiszen ez sajtolt ki könnyeket szeméből virágvasárnapon az Olajfák hegyén. Ismeri azokat a megpróbáltatásokat is, amiket a kísértés fogalma alá helyez az ember. Ő is megkísértetett mindenkben.

A mai vasárnapnak ógyházi szentírási szakasza is a kísértő által a pusztában való megkísértetésről beszél. Mint az árnyék az embert, úgy kísérté életét a kísértő. Legsúlykebb tanítványi körébe is belopakodott. Pétert gyáva tagadásba, Júdást szégyenteljes árulásba vitte. Még meghalni sem hagyta őt békén. A keresztről is csalogatta le a keresztről s ébresztgette

Isten Bárányában Júda oroszlánját. Az a tény, hogy a kísértéseknek nem esett áldozatul s bűn nélkül harcolta meg ezeket a harcokat, nem csökkenthetik e harcok súlyát. A kísértések valóságos kísértések voltak, mert ő is a bűnbeesés lehetőségével jött e világra (Róma 8,3). Kivívott győzelme tehát csak a tusa elszántságát mutatja. Ez a magyarázata annak, hogy bűn nélkül valósága nem tette őt nagyképű erkölcsbírává. Saját győzelméből ezért nem kovácsol vádat az elbukott ember ellen. Tudja, hogy mi a kísértés s tudja, hogy milyen erő szükséges annak legyőzéséhez. Ezért kapta e földön jártában is már ezt a nevet: a bűnösök barátja.

A mai Igének az a biztatása, hogy ez a Jézus, aki emberi testben hozzánk hasonlóan ennyit szenvedett, királyi dicsőségében az Isten jobbán sem felejtette el, mit jelent embernek lenni. Mi csak azt érdemeltük volna, hogy felejtse el Jézus, hogy egyáltalában közöttünk is volt e földön. A menny dicsősége s az atyai otthon boldogsága el is tudták volna felejtetni vele életének egész földi epizódját. Nem maradt volna belőle más, mint csak egy néha-néha visszatérő rossz emlék. Ő azonban nem felejtette el. Ahogyan - a mai nap oltári szent ígéje szerint - előre tudta minden szenvedését, ugyanúgy - a szószéki ige szerint - utána sem felejtette el. Ezért lett pártfogónk a mennyben. Aki nem a menny magasságából néz le a földre, nem a bíró tárgyilagosságával állapítja meg a tényállást, nem a szentség hidegségével és kérlelhetetlenségével fordul el a bűntől és nyomortól, hanem meg tud indulni nyomorúságunkon. Részvétet érez irántunk, együtt szenved velünk, mint ahogy könnyekre fakadt Lázár sírjánál a bethániai temetőben, olyan megindultsággal áll meg a mi megkötözött s oszladozó életünk nyomorúsága mellett is. Óh, áldott könny, mely szeméből alapereg. Felihatja a föld pora, de ebből a könnycseppből születik a nyomorult emberi szívben a bizodalmas reménység: pártfogóm van az egekben. Királyi dicsőségben ül Isten jobbán, de emberi szenvedésére való örök emlékeztetőül fején ott is töviskorona van, s akik látják, ott is Isten Bárányát látják benne.

Nyugtalan, jövőtől féltő, bűneid miatt rettegő ember, emeld fel fejedet, ilyen pártfogód van a mennyben, ahol sorsodat intézik!

II. A mai nap Igéje egy másik feleletet is ad erre a kérdésre: „*Kicsodám van az egekben?*” Ez a felelet így hangzik: Megváltóm van az egekben. Aki Isten jobbán ül, az az én megváltó Krisztusom.

A felolvasott Ige a szenvedő ember mellett Jézus főpapi méltóságáról is beszél a nyugtalan és remegő bűnösöknek. Az előbbi Jézus személyéről, az utóbbi hivatásáról szó. Ezt a hivatást akarja világosabbá tenni olvasói előtt az ótestamentumi főpap képében. Az ótestamentumi főpap hivatása az volt, hogy a nagy engesztelési ünnepen az ember bűnéért méltán haragvó Istent a véres áldozat bemutatásával kiengesztelje. Így volt közbenjáró az ember és az Isten között. Jézus is nem azért jött le e földre, hogy személyes élményt szerezzen magának arról, hogy mi az emberi élet. Az sem volt a célja, hogy új igazságokra tanítsa meg e világot, vagy életpéldájával és tanításával új, magasabb erkölcsiség hirdetőjévé legyen. Azért jött, hogy az ótestamentumi előkép mintájára közbenjáró legyen az Isten és ember között s engesztelő áldozatot mutasson be a nép bűnéért, még pedig nem állatok vére által, hanem az Ő tulajdon vére s önfeláldozó halála által.

Ha az a tény, hogy a menny dicsőségében sem felejt el a mi Urunk, hogy közöttünk élt és ember volt, s pártfogónkká válik az Atya trónjánál, azt mutatja, hogy Jézus sorsközösségre lépett mivelünk, akkor az a kereszt, melyen főpapi áldozatul önmagát adta oda bűneinkért Istennek, a legteljesebb sorsközösség vállalását mutatja. Ezzel változott át az Isten királyi széke az ítélet királyi széke helyett a kegyelem királyi székévé.

Ember, bűneid és sorsod miatt remegő ember, emeld fel fejedet s teljék meg szíved rendíthetetlen bizalommal: ahol sorsodat intézik, valakid van az egekben, aki nemcsak védeni tud téged és ügyedet, mint kiváló protektor, hanem a szó igazi értelmében tud protektorod lenni, be tudja fedezni és el tudja fedezni minden bűnödöt. Bűnbocsánatot szerez neked s így azt a trónust, hol életed kérdései eldőlnék, számodra a kegyelem trónusává teszi.

Ez a Krisztus váltsága által szerzett kegyelem azonban nem birtokállományunk minékünk, hanem az Isten hozzánk való jóindulatának a kifejezése. Nincs tehát kegyelemkészletünk, csak az Isten kegyelemkészsége a miénk. Ebből az következik, hogy az Ő kegyelmes segítsége nem mindig jelenik meg akkor és úgy, ahogyan azt mi elgondoljuk és várjuk, hanem csak alkalmas időben, vagyis akkor és úgy, amikor és ahogy a sorsunkat intéző felség ezt jónak látja.

Ha várat tehát magára ez a kegyelmes segítség, az nem azt jelenti, hogy nincs kegyelmi készség és segítő akarat az Istennél, csak azt jelenti, hogy még nincs itt az alkalmas idő.

Testvérem! Ki a várakozás bizonytalanságának sötétségében tapogatózol, s úgy érzed, mintha bűneidre nem volna bocsánat, nyomorúságodhoz nem volna segítség, halld meg ez Ige biztatását: alkalmas időben kegyelmet találsz és segítséget.

A mai napra kirendelt szentírási szakasz ezzel a szóval kezdődik: „*Mert*”. Azt akarja tehát, hogy annak az oknak, melyet páratlan bátorításként elibénk tár, következményei legyenek az életünkben. Azért hát fel a fejjel, ragaszkodjunk vallásunkhoz, járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez s valljuk boldogan a 73. zsoltár írójával: „*Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, óh Isten, mindörökké!*”

Ha ily reménysége volt annak, aki a mi főpapunkat még nem ismerte, hogy ne kellene, hogy még diadalmasabb reménységünk legyen nekünk, kiknek Krisztusban oly főpapunk van, aki megindul gyarlóságainkon, mert megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan.

Ámen.